

امروز شما

مهر
راه درستی را انتخاب نکرده‌ای. به نظر می‌رسد این انتخاب آگاهانه نبوده و پایان خوبی هم نخواهد داشت. بهتر از این باره بیشتر فکر کنی.

آبان
موقعیتی پیش می‌آید که تو باید دست به انتخاب بزنی. باید شرایط را از جوانب مختلف بررسی کنی و سپس درباره آن تصمیم بگیری.

آذر
در رابطه با دیگران خوش برخورد و مهربان هستی اما در رابطه با دوست، سخت گیر و خشن می‌شوی. باید علت این برخورد را بفهمی و رفتار را عوض کنی چون دوست تو تکیه‌گاه توست.

دی
بزرگترین نقطه ضعف ما در درون ماست. موانع بیرونی در برابر این ضعف‌ها هیچ نیست. پس قبل از هر کار اول تکلیف را با خودت روشن کن. تو دقیقا چه می‌خواهی!؟

بهمن
باید ناراحتی و اختلافات را با گفتگو حل کرد. اگر هیچ وقت در موردش صحبت نشود بعدا دچار ضرر می‌شوی. با یک گفتگوی دوستانه و صمیمی می‌توانید مشکلات و سوء تفاهم‌ها را حل کنید.

اسفند
کمی به احساسات و عواطف دیگران احترام بگذار. زمانی که با تو صحبت می‌کند، حتی اگر واقعا حواست پرت است سعی کن با جملاتی به او نشان دهی که مثلا توجه کافی را داری. حداقل اینظوری او بین تو با دیوار فرق می‌گذارد.

فروردین
به دلیل عدم شناخت و آگاهی کامل در مورد شخصی، نمی‌توانی به درستی با او ارتباط برقرار کنی و این موضوع تو را ناراحت و افسرده می‌کند. باید سعی کنی او را بهتر بشناسی و کمی ارتباط و احساسات را عمیق‌تر کنی.

اردیبهشت
کوتاه آمدن در برخی مسائل به معنای پذیرش شکست نیست. ممکن است این کوتاه آمدن در اثر یک تدبیر و دوراندیشی خردمندانه اتخاذ شده باشد. پس نگران نباش.

خرداد
باید دوباره به سوی دوست و یا همسر خود رفته و سعی کنی تا دو نفری با یک گفتگوی جدی و صریح مشکلات را حل و فصل کنی. با گفتگو می‌توان به نقطه نظرهای مشترکی رسید.

تیر
مدتی است که حیران و سرگردان مانده‌ای. کسی که بین عقل و قلب خود گرفتار شده باشد به همین وضعیت دچار خواهد شد. سعی کن از بین این دو یکی را انتخاب کرده و هر چه زودتر تکلیف خود را روشن کنی.

مرداد
قبل از قبول کردن یک پیشنهاد باید خوب طرف مقابل را شناخت و در مورد آن تحقیق کرد و همه احتمالات را در نظر گرفت بعد جواب داد. عجله کردن در هر کاری پشیمانی به بار می‌آورد.

شهریور
باید با آغوش باز و روی گشاده با دوست و یا همسرت برخورد کنی. هیچ کس نیست که عیب و یا ایرادی نداشته باشد. این مسئله در مورد خود تو هم صادق است.

تئاتر ((بی دوران))

این تئاتر بر اساس کتاب ((شبیبه افسانه ها)) و به تهیه کنندگی حوزه هنری فارس تدوین شده است و تا دوم دی ماه در پردیس سینمایی استاد تارخ به روی صحنه می‌رود.
نکته قابل توجه این تئاتر ارتباط گیری مستمر با تمام اقشار جامعه است که روایت زندگی سرلشکر شهید عباس دوران را به صورت موازی بیان می‌کند و کاملاً ملموس و هویداست و به‌دوراز هر گونه شعارزدگی اثری فاخر و قابل تامل است، نه اثری است که قهرمان داستان را دست نیافتنی جلوه دهد. نه آن قدر هم عامیانه و خودمانی اما از یک جهت که آن هم نکته ویژه‌ای است و در چند اجرا علاقه‌مندان تئاتر را از خود بیخود می‌کرد آنجا بود که شهید دوران که می‌توانست رخت عافیت و عافیت‌طلبی بر تن کند و جنگ و دفاع را از خود نداند مصرانه برای بازگشت به خدمت تلاش می‌کند و وقتی می‌گوید ((این کشور برای من هزینه کرده است)) تماشاگر کاملاً آن را با گوشت و پوست خود حس می‌کند و با وی هم ذات پنداری می‌کند.
تئاتر از زندگی خانوادگی ایثارگران می‌گوید آنجا که در هر ماموریت گویی تمام وجودشان با همسرشان یکی بوده و آنان در این ماموریت شریک بودند، آنهایی که در هر خداحافظی می‌مردند و زنده می‌شدند، شاید بیشتر از هر چه بازی‌های روان و به‌دوراز تکلف بازیگران و باورپذیری آن تماشاگر را متاثر می‌کرد، از بازی دوران کودکی شهید دوران تا زمان شهادت و برش‌های مقایسه‌ای که گذشته را به حال متصل می‌کرد و چه پل زیبایی بود، شاید در هر جنگی قهرمانان و رشادت‌های آنها تا سال‌های سال در اذهان مردم آن سرزمین می‌ماند اما آنچه که باعث می‌شود مردم ما قهرمانان خود را بیشتر در یاد داشته باشند روح شرقی و شاعرانه ماست که هر خوبی در مدار خیر می‌بیند و برنده بودن و ماندگاری خیر نیست به شر. شاید نماینده شیراز در تئاتر مقاومت تنها نماینده یک اثر هنری نباشد بلکه نماینده‌ای از شهر علم و ادب و فرهنگ است که نثر را با نظم درآمیخته و شاعرانه وار روایت می‌کند زندگی یکی از سردارانش را.
نویسنده و کارگردان: مسعود احمدی
تهیه کننده: حوزه هنری فارس
بازیگران (به ترتیب ورود به صحنه)
مجید یزدان شناس عباس دوران
فرهاد میلان منصور کاظمیان
شیمیا پورسهم الدین مهناز دلیری
مجید شاور پدر عباس دوران
طاها میرزایی کودکی عباس دوران

رونمایی از دندان ۱۸۰ هزار ساله و نویافته‌های باستان‌شناسی ایران

تازه‌ترین یافته‌های باستان‌شناسی ایران برای نخستین‌بار در موزه ملی ایران رونمایی شد. قدیمی‌ترین اثر به نمایش گذاشته‌شده دندانی با قدمت بیش از ۱۸۰ هزار سال است که از غار قلعه کرد استان قزوین به دست آمده است.
به گزارش ایسنا، «نمایشگاه یافته‌های جدید باستان‌شناسی» همزمان با هفته پژوهش در موزه ملی ایران برپا شده است. این آثار از کاوش‌های حفره سال ۱۴۰۲ به دست آمده‌اند و قدمت آنها از دوره پارینه سنگی تا دوره اسلامی را دربرمی‌گیرد.
سجاد علی بیگی، رئیس پژوهشگاه باستان‌شناسی به ایسنا گفت: نزدیک به ۳۹۰ شی به این نمایشگاه رسیده است که یافته‌های برخی از این محوطه‌ها از جمله تپه تیلین کرمانشاه که قدمت آثار آن به آغاز هزاره سوم پیش از میلاد، یعنی حدود ۵ هزار سال پیش می‌رسد، غار زل هستیجان در استان مرکزی که قدمت آثار آن از دوره ساسانی تا اسلامی است و غار قلعه کرد در قزوین با قدمت دوره پارینه سنگی میانی، از جمله شاخص‌ترین آثار به نمایش گذاشته شده هستند.
دستاوردهای این نمایشگاه متشکل از یافته‌های کاوش‌های باستان‌شناختی از محوطه‌های «فواخ تپه» در استان کرمانشاه با قدمت دوره ساسانی (به سرپرستی سجاد علی بیگی)، «غار اسپهبد خورشید» در استان مازندران با قدمت پس‌اساسانی (سرپرست کاوش مهدی ابادینی عراقی)، «جمله کورش» اهواز خوزستان و گورخمرهای همراه اسکت (سرپرست کاوش لقمان احمدزاده)، محدوده «سد مراش» در استان زنجان با قدمت سده ۷ و ۸ هجری قمری (سرپرست کاوش شقایق هورشید)، «قلعه الموت» در استان قزوین با قدمت سده ۶ و ۱۱ هجری قمری (سرپرست کاوش حمیده چوپک)، محدوده «سد بلوین» در استان زنجان با قدمت دوره تاریخی و اسلامی (سرپرست کاوش فاطمه فرشی جلالی)، «غار زل» (هستیجان) در استان مرکزی با قدمت دوره ساسانی و اوایل دوره اسلامی (سرپرستی کاوش محمدرضا نعمتی)، «تپه تیلین» در استان کرمانشاه با قدمت هزاره سوم پیش

عکس روز:

بسته های معیشتی شب یلدا ویژه خانواده های نیازمند

روزگار اندوهبار «قصر ابونصر»

یك پژوهشگر و كشنگر میراث فرهنگی از افزایش حضور قاچاقچیان فرهنگی (که امروزه به نادرستی حریم جویندگان گنج در «قصر ابونصر» شیراز اطلاع داد و تخلیه زیاده و نخاله، کور شدن حریم و پیشرفت زمین‌های کشاورزی و ساخت بوستان در حریم این محوطه تاریخی را از جمله عواملی برشمرد که وضعیت این محوطه هخامنشی - ساسانی را اندوهبار کرده است.
سیاوش آریا، پژوهشگر تاریخ و كشنگر میراث فرهنگی و گردشگری با بیان اینکه «قصر ابونصر» وضعیت آندوه باری دارد و روزهای سختی را سپری می‌کند، وضعیت آن را برای اینسا اینگونه تشریح کرد: «یکی از ارزنده‌ترین یادمان‌های تاریخی و فرهنگی شهر شیراز و کشور، بی‌گمان محوطه باستانی نامدار به «قصر ابونصر» است که هویت و شناسنامه بالنده و غرورآمیز مردم شیراز به شمار می‌آید. اما در نبود نظارت و غفلت مسئولان میراث فرهنگی استان و کشور، کوشور، سال گذشته به مکانی برای کارگاه آموزشی دانشجویان باستان‌شناسی دانشگاه هنر شیراز تبدیل و آسیب‌های برگشت‌ناپذیری به آن وارد شد. همچنین پای قاچاقچیان بیشتری به عرصه محوطه باز شده و به تازگی روی محوطه مورد دستبرد سوداگران اموال تاریخی و فرهنگی قرار گرفته است. محوطه تاریخی نامدار به «قصر ابونصر» از نخستین میراث تاریخی ثبت ملی شده سرزمین پارس و شهر شیراز با شماره ثبت ۱۳ است که کارشناسان و پژوهشگران آن را یکی از ارزشمندترین میراث‌های باستان‌شناسی ایران به شمار می‌آورند. همچنین باستان‌شناسان و پژوهندگان، آن را هویت و شناسنامه و بیشتر این یادگار تاریخی و فرهنگی و پاسفاری دارند. اما این محوطه باستانی که همچنان رازهای سر به مهر و پنهانی دارد، در یکی دو دهه گذشته با چالش‌های گوناگونی دست و پنجه نرم کرده و مورد بی‌مهری مسئولان میراث فرهنگی کشور و استان و دیگر نهادهای مربوطه قرار گرفته است. از نبود تعیین عرصه و حریم که مهم‌ترین کار برای این یادگار باستانی است تا ریختن پسماند و زباله‌های خانگی مردم منطقه درون محوطه و به ویژه بخش ورودی آن که چهره زشت و زنده‌ای را به نمایش گذاشته است. از کور شدن حریم و پیشرفت زمین‌های کشاورزی گرداگرد محوطه در دهه‌های گذشته تا ساخت و سازهای مسکونی در حریم درجه یک آن در گذشته که چشم‌انداز نازیبایی را برجای گذاشته و آن را خدشه‌دار کرده است.
ساخت بوستان محلی و سنگ فرش آن در حریم چسبیده به عرصه محوطه که با پروانه دستگاه‌های مرطوب همراه بوده و تخلیف آشکار به شمار می‌آید نیز تازه‌ترین دست‌درازی‌ها و آسیب‌ها به این محوطه ارزشمند باستانی و فرهنگی است. از سوی، ساخت بوستان افزودن بر نابودی لایه‌های باستان‌شناختی محوطه، هیچ توجیه فرهنگی، گردشگری و حتی تفریحی برای مردم منطقه و پیرامون آن نداشته و ندارد و بیشتر هدر رفت بودجه است. زیرا کسانی که با وضعیت منطقه آشنایی کامل داشته و از نزدیک دشواری‌ها و چالش‌های آن را دیده و بررسی کرده باشند، هیچ‌گاه

تصمیم به چنین کاری آن هم روی محوطه (که امروزه به نادرستی حریم دانسته می‌شود) نمی‌گرفتند. به تازگی حوضچه‌ای دایره‌ای شکل نیز در این بوستان ساخته شده تا دست‌اندازی‌ها به حریم کامل شود!
یورش قاچاقچیان به «قصر ابونصر»
به تازگی سوداگران اموال تاریخی و فرهنگی به بهانه‌های پوچ و خیال‌انگیز یافتن گنجی که وجود خارجی ندارد، روی عرصه محوطه و در بلندی تپه کند و کاو ژرف و بزرگی را انجام داده‌اند که به لایه‌های باستان‌شناختی محوطه آسیب جدی و برگشت‌ناپذیری وارد آمده است. آنچه مایه شگفتی و پرسش‌برانگیز بوده، آن است که آرمان ساخت بوستان محلی در حریم را به بهانه‌های حفاظت و پاسداری از محوطه «قصر ابونصر» در نتیجه رفت و آمد مردم توجیه کرده بودند، که بیانگر آن است که وضعیت حفاظتی یادمان ملی نه تنها بهتر نشده که بدتر نیز شده و پای قاچاقچیان را به بلندی تپه و خود محوطه و ساختارهای مهرازی (معماری) آن نیز باز کرده است. باید دانست پیشتر و در گذشته، همه کند و کاوهای غیرمجاز در پایین محوطه و پیرامون آن انجام می‌گرفت و همین دستبرد تازه جای نگرانی شدید دارد. با این همه، موضوع را به معاونت میراث فرهنگی اداره کل استان فارس آگاهی داده و خواستار پیگیری و رسیدگی به آن شده‌ام.
نابودی ساختارهای معماری کاوش شده
اما پس از سال‌ها و برای نخستین بار در استفاده سال گذشته، بیننده آن بودیم که دانشگاه هنر شیراز بدون هرگونه طرح و نقشه و پلان حفاظتی و ساماندهی برای حفظ و اجای دژ «ابونصر»، این شاخص‌ترین محوطه شهری دوران تاریخی و ساسانی دشت شیراز را به عنوان محوطه کاوش دانشجویی انتخاب کرده و در محل‌های کاوش شده پیشین، که بنا بر سندها و مدرک‌های منتشر شده از کاوش‌های نخستین آن، دارای پیچیدگی‌های فنی و معماری و دوره‌بندی است، پیگردی و رهاسازی از آثار و نهشت‌های حفاظتی کرده است!
سخن درخور نگرش در بازدیدهای میدانی، انجام کاوش و آواربرداری از عناصر معماری شاخص‌ترین فضای معماری دژ با نام خانه آریایی یا خانه مرکزی، خالی کردن و دیوی نهشت‌های کاوش شده روی دیگر عناصر و فضاهای معماری و رهاسازی عناصر ضعیف و سست معماری آشکار شده، بدون هیچ‌گونه عملیات حفاظتی و مرمتی در برابر عوامل آسیب‌رسان طبیعی و انسانی است که بی‌گمان نتیجه‌ای جز نابودی همین آندک بقایای موجود برجای مانده، نخواهد داشت. همچنین با نگرش به پیچیدگی‌های موجود برای دوره‌بندی و فازبندی بقایای مهرازی (معماری) دژی که بیش از چندین سده مورده استفاده و استقرار قرار داشته که در گزارش کاوش و اسناد دانشگاه متروپولیتن نیز به آن‌ها اشاره شده است، انجام کاوش‌های دانشجویی این چنینی که بیننده آن هستیم و با آزادسازی گستره زیادی از عناصر معماری در یک فصل کاوش همراه است، نه تنها به سبب افزایش دانش ما از تاریخ سکونت در این دژ چیزی نمی‌افزاید که بی‌گمان سبب از دست رفتن شواهد ظریف لایه‌نگاری می‌شود.